

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1375/05
06.07.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Mirjane Grubić, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB i VV, čiji je punomoćnik GG, advokat, radi opoziva ugovora o poklonu i utvrđenja ništavosti ugovora o poklonu, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. br. 12589/03 od 14.9.2004. godine, u sednici održanoj dana 06.7.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog BB izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. br. 12589/03 od 14.9.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P. br. 2416/01 od 18.2.2003. godine, stavom prvim izreke, usvojen je tužbeni zahtev tužilje, pa je opozvan ugovor o poklonu stana, bliže opisanog u ovom stavu, sa pomoćnim prostorijama, zaključen dana 21.7.1997. godine između tužilje kao poklonodavca i tuženog BB, kao poklonoprimca, overen kod Četvrtog opštinskog suda u Beogradu O br. 6519/97 od 21.7.1997. godine, te je utvrđeno da isti ne proizvodi pravno dejstvo. Stavom drugim izreke, usvojen je tužbeni zahtev tužilje, pa je utvrđeno da je ništav i da ne proizvodi pravno dejstvo ugovor o poklonu stana, bližeg opisanog u ovom stavu, zaključen dana 01.6.2001. godine između tuženih BB, kao poklonodavca i VV, kao poklonoprimca, overenog kod Četvrtog opštinskog suda u Beogradu Ov. br. 6870/01, a stavom trećim izreke obavezan je tuženi BB da tužilji naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 41.900,00 dinara u roku od petnaest dana od dana prijema presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Odlučujući o žalbi tuženih, Okružni sud u Beogradu je presudom Gž. br. 12589/03 od 14.9.2004. godine odbio kao neosnovanu žalbu tuženih i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Beogradu, tuženi BB je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu ovlašćenja iz čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP na koju tužilac u reviziji ukazuje, jer su razlozi o odlučnim činjenicama jasni i bez protivurečnosti, u skladu sa izvedenim dokazima, pa presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP, ne može se izjaviti revizija ako je učinjena u postupku pred prvostepenim sudom a drugostepeni sud je ocenjujući žalbene navode, u obrazloženju presude, dao dovoljne razloge, koje su od odlučnog značaja za donošenje pravilne odluke.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U pravosnažno okončanom postupku utvrđeno je da su tužilja i tuženi BB bili u braku od ____ . godine do ____ . godine i da im se u braku rodilo dvoje dece. Dana 21.7.1997. godine tužilja i tuženi su zaključili ugovor o poklonu spornog stana i isti overili kod Četvrtog opštinskog suda. Nakon zaključenja navedenog ugovora pogoršali su se odnosi između tužilje i prvotuženog, koji su do tada bili skladni, tako što je prvotuženi počeo da vređa, ponižava i tuče tužilju. Tužilja je zbog takvog ponašanja prvotuženog dana 15.5.2001. godine podnela tužbu za razvod braka. Dalje je utvrđeno da je prvotuženi predmetni stan 01.6.2001. godine poklonio kćerki iz ranijeg braka drugotuženoj VV.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev tužilje, a za takvu odluku su dali valjane razloge koje prihvata i Vrhovni sud.

Ovo stoga što se ponašanje tuženog BB, nakon zaključenja ugovora o poklonu između njega i tužilje, može okarakterisati kao gruba neblagodarnost, imajući u vidu sve okolnosti ovog konkretnog slučaja, što dovodi do zaključka da je prvotuženi takvim svojim ponašanjem grubo povredio pravilo morala i dobrih običaja, pre svega ona na kojima počiva odnos između poklonodavca i poklonoprimca.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da je ugovor o poklonu spornog stana zaključen između prvotuženog i

drugotuzene ništav i da ne proizvodi pravno dejstvo, jer je isti zaključen nakon što je tužilja podnela tužbu za razvod braka i tužbu za opoziv ugovora o poklonu, što dovodi do zaključka da je postojala namera da se tužilji onemogućí povraćaj učinjenog poklona, odnosno stana, pri čemu ovom ugovoru nedostaje osnov, koji se kod dobroćinih ugovora sastoji u nameri darivanja, što je uzrok ništavosti ugovora o poklonu u smislu odredbe čl. 52. Zakona o obligacionim odnosima.

Navodima revizije osporava se pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i analiziraju se izvedeni dokazi, a sa kog razloga se prema odredbi čl. 385. st. 3. ZPP revizija ne može izjaviti, pa isti nisu bili predmet ocene Vrhovnog suda.

Sa navedenog, Vrhovni sud je primenom odredbe čl. 393. ZPP u vezi odredbe čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br. 125/04) odlučio kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

vg